

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

22. listopadu 2015

ZASLAL: KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: NEHEMJÁŠ 10, AMOS 2, 1. TIMOTEVI 4-5

Odpuštění skrze Boží milost

V posledních dvou týdnech nám čtení z Ezdráše a Nehemjáše připomnělo, s jakými potížemi se židovští exulanti potýkali po návratu do Jeruzaléma ze svého vynuceného zajetí v Babylónu. Doba radosti a svobody s sebou přinesla i zodpovědnost. Bylo potřeba vykonat hodně práce, musely být přestavěny hradby, a nepřátelé se snažili zhatit jejich úsilí. Museli se rovněž věnovat svému povolání spočívajícímu ve službě Bohu. Nebyli sami, Bůh jim dodával zdroje a vedení. Kýros, perský král, jim poskytoval peníze na stavební materiály a další finanční asistenci. Rovněž dovolil knězi Ezdrášovi vrátit se do Jeruzaléma a vést lid. Nevíme, jak dlouho tam Ezdráš byl schopen zůstat a lidem radit, ale **Nehemjáš 1:3** později zachycuje velmi smutný obraz. „*Ti zbylí, kteří zůstali tam v té krajině a nebyli zajati, jsou vystaveni velké zlobě a potupě. Jeruzalémské hradby jsou pobořeny a brány zničeny ohněm.*“

Nehemjáš, králův číšník, byl velmi důvěryhodný královský úředník. Jako zbožný Žid se modlil předtím, než oslovil svého pána s žádostí, aby mu dovolil jít do Jeruzaléma a obnovit Ezdrášovo dřívější dílo. Král mohl celou situaci Nehemjášovi velice znepríjemnit, ale Nehemjáš důvěřoval Bohu. Do takto nezáviděníhodné situace se pravděpodobně se nedostaneme, ale i nám se může stát, že se někdy ocitneme v obtížném postavení. Ať už nastanou v našem životě jakékoliv okolnosti, i běžná každodenní rozhodnutí mohou být snadnější, pokud následujeme příkladu Nehemjáše.

Přes Nehemjášovy snahy zde stále byly závažné problémy. **Ezdráš 9:1-2** zaznamenává: „*Izraelský lid, ani kněží a levité, se neoddělili od národů země, páchají ohavností... Předáci a představenstvo v této zpronevěře vedou.*“ Když byli tyto lidé konfrontováni, přiznali svou vinu, zapudili své manželky – cizinky a konali oběti, aby odčinili svou vinu. Tyto činy přinesly odpuštění a usmíření. Můžeme se tedy cítit povzbuzeni, že i my máme naději, když cítíme, že scházíme z cesty, po které bychom se svým životě měli ubírat.

Král David vyjádřil radost z Božího daru odpuštění v **Žalmu 32:1-2**: „*Blaze tomu, z něhož je nevěrnost snata, jehož hřích je přikryt. Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti.*“ Bůh je laskavý a milosrdný, když odpouští, ale odpuštění není automatický proces. Vidíme to ve **verších 3 – 4**. „*Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáříkal. Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysychal mně morek jako v letním žáru.*“ Tato slova popisují, jak se David cítil poté, co učinil největší chybu svého života. Tyto myšlenky se nepochybně týkaly jeho hříchu s Bat-šebou. „*Mlčel jsem.*“ Nejenže mlčel, snažil se svou podlost zakrýt, což vše jenom zhoršilo. David dokonce zorganizoval smrt Bat-šebina nevinného manžela, před Bohem to však nedokázal skrýt.

Lidé často nedokážou rozpoznat ozdravné Boží tresty a místo toho se snaží hledat útěchu jinde. Příliš často se stává, že hledáme řešení v samotném zdroji našich vlastních slabostí. I David se o to snažil, nakonec se však obrátil pro pomoc k Bohu. Prorok Nátan byl k Davidovi vyslán s podobenstvím, které mu umožnilo pochopit, jak se mýlil. Žalm naznačuje, že jeho mysl byla rozbouřená, což ukazuje na to, že se začalo ozývat jeho svědomí. Ve verši 5 Žalmu čteme: „*Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.*“ Téměř cítíme úlevu, kterou musel pociťovat. Z ramen mu spadla obrovská tíha. Poté, co se mu dostalo odpuštění, David konečně mohl pokračovat ve svém životě. Stal se cenným vůdcem a Božím služebníkem. David zakončuje tento žalm následujícími slovy s vědomím, že svou důvěru vkládá v Boha: „*Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho však, kdo doufá v Hospodina,*

obklopuje milosrdenství. Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce“ (Žalm 32:10-11).

Na rozdíl od Davida se učedník Petr nacházel ve velice odlišných podmínkách. Vzpomínáme si, jak byl Petr s Ježíšem v Getsemanské zahradě, když přišli vojáci, aby Ježíše zatkli. Petr projevil svou odvalu a pošetilost, když vytáhl meč a usekl pravé ucho služebníkov nejvyššího kněze. V této chvíli většina učedníků uprchla, aby se vyhnuli zatčení. Petr se pak potuloval po nádvoří a snažil se splynout s davem. Byl statečný, že se odvážil tam pobývat, když jen několik hodin předtím tasil meč. Potřetí byl Petr dotázán slovy Lukáše **22:59-60**: „*Když uplynula asi hodina, tvrdil zase někdo: „I tenhle byl určitě s ním, vždyť je z Galileje! Petr řekl: Vůbec nevím, o čem mluvíš!“*

Petr překonal přirozený strach a odvážil se vejít na nádvoří. Byl připraven lhát v naději, že nebude s Ježíšem spojován. Snažil se spoléhat na svoje schopnosti. V onom okamžiku byl Ježíš přiveden na dvůr a zakokrhá kohout. **Verš 61**: „*Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra; a Petr se rozpomenul na slovo, které mu Pán řekl: Dřív než dnes kohout zakokrhá, zapřeš mne třikrát.*“ Ježíšův pohled byl zásadním momentem. Neměl Petra zatratit, nýbrž mu měl umožnit pokročit vpřed. Nejprve se měl naučit, že se nemá spoléhat na svou vlastní sílu, ale místo toho se musí stát novým člověkem v Kristu a vložit veškerou svou důvěru v Boha. Petr vyšel ven a hořce plakal. Měl čas přemýšlet a zakusil nesmírný žal. Mohl to být žal bezútěšnosti, ale Petr zjistil, že se musí postarat o to, aby jeho žal vedl k lítosti a k novému začátku. Petr byl posílen a v budoucnu se už obával spíše Boha než člověka. Ti, kdo se snaží následovat Pána, ať už jakkoliv nedokonale, nacházejí v Petrových zkušenostech útěchu. Jsme velice náchylní k tomu, abychom zapřeli svého Pána, často aniž bychom si to vůbec uvědomovali, ale může nám být odpuštěno, pokud je naše lítost spojena s pravým pokáním.

Obrácení Saula, zaníceného farizeje, ilustruje velice působivě, jak jeho uznání vlastního provinění a modlitby za odpuštění přinesly naprostou transformaci. Jeho otec byl farizej, byl tedy pravděpodobně vychován ve farizejské tradici.

Ve **Filipském 3:5-6** zaznamenává, že dříve byl „*Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus; jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony.*“ Saul se domníval, že celým svým srdcem slouží Bohu. Byl naprosto pomýlený, ale neznal nic jiného. Bůh měl se Saulem záměr, který jej měl vést v úplně opačném směru. To se však mělo stát pouze tehdy, pokud by odpovídal skromně. Saul se tvář v tvář setkal s velmi zapálenými následovníky Krista. Svědectví Štěpána a mnoha dalších nejspíše do jeho mysli zasela pochybnosti.

Událost na cestě do Damašku všechno změnila, když uslyšel slova zachycená ve **Skucích 9:4-5**, „*Padl na zem a uslyšel hlas: Saule, Saule, proč mne pronásleduješ? Saul řekl: Kdo jsi, Pane? On odpověděl: Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.*“ Saul byl ohromen, uslyšel, jak k němu Ježíš mluví a ztratil zrak.

Není pochyb o tom, že se třásl strachy, když se tázal, co má dělat. Saul potřeboval čas na přemýšlení a zpytování sama sebe. Jeho znalost Písem mu pravděpodobně umožnila vybavit si proroctví ohledně Mesiáše a spatřit tak mnoho věcí v odlišném světle. Učedník jménem Ananiáš dostal ve vizi pokyn jít za Saulem. Učinil tak a vysvětlil Saulovi, že opět získá zrak a obdrží Ducha svatého. Bratři Saula okamžitě pokřtili. Jeho společníci jej odvedli do Damašku, kde zůstal po dobu tří dní. Saul měl čas rozmýšlet a modlit se. Byl to pouhý začátek nového života v Kristu, jeho jméno bylo změněno na Pavla a stal se apoštolem pohanům.

Náš život nemůže být ani v nejmenším srovnáván s lidmi, o nichž jsme právě hovořili, ale z jejich zkušenosti se toho můžeme hodně naučit. Je dobré, abychom měli neustále na paměti, že tím, že jsme se svěřili Kristu, uznáváme, že Kristus učinil nejvyšší oběť, aby nám mohly být odpuštěny naše hříchy. Symboly lámání chleba a pití vína jsou neustálou připomínkou Pánova laskavého milosrdenství k nám všem.